סג: תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

או לאחד מבני חבורה. אומר ר"י דלא מיתייב בעל המזן אלא השותט והזורק דלא תשמט אמר רממנא ועוד איך יתייב לרבי יוחנן הא דאמ' שאין בו מעשה הוא: **לא** אצריכן על בסמוך. מימה דכפ' שתי הלחם (מנחות נח.) אמרינן דלכל הפחות בעינן על בסמוך דפליגי תנאי בגזירה לגזרה של לחם הפנים דאיכא למאן דאמר ונתת על המערכת על ממש ואיכא למאן דאמר על בסמוך וכן נאלו נאמרין (סוטה מז.) פליגי בקרא דונתת את הבכורה על הר גרזים אי על ממש אי בסמוך וי"ל דהתם סברא הוא דהוי בסמוך דהא בשעת הנתת הלחם היו מניחין אותם ובשעת סילוקו נקטרים וכן גבי הר גרזים סברא הוא דלכל הפחות בסמוך בעינן דאי נאמ הכי למאי כתביה וכן משמע בסמוך דהיכא דסברא הוא לא פליגי דקאמר אכל לענין מקדש אימא מודה ליה לרבי יוחנן ומקדש אימא לא:

התראת ספק לא שמה התראה.

מתוך פ"ה משמע דלא הוי התראה משום כיון דלא ידעינן לאו התראה היא ולא הוראה לר"י דמה לנו אם ספק למתרה אלא שיהא ודאי למותרה דלא ניתנה התראה אלא להכחין בין שוגג למזיד ולשון הקונטרס נמי יש לישב דה"ק כיון דאמן לא הוה ידעינן לאו התראה היא שיהא המותר להכמיטנו ואומר שוגג הייתי:

לאו שאין בו מעשה לזקן עליו בו'.

מפורש בהשוכר את הפועלים (ב"מ 5:): **מידי** דהוי אבלי שרת. פי' בקונטרס דאין מקדשין אלא מה שבתוכן. וקשה מה שייך זה לשמיעת הזכה שלא יקדש אלא מה שבפנים לעזרה הילכך נראה לפרש מידי דהוה אבלי שרת שאין מקדשין מה שבתוכן אלא כשהן בעזרה וכן משמע בפרק המזבח מקדש (זבחים פח.) דקאמר כלי שרת אין מקדשין אלא מתוכן ואין מקדשין אלא בפנים וא"ת דתנן בגולב וערבה (סוכה מח:) כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת אלא שהיה ממלא מבית של זהב שאינה מקודשת מערב שבת ופריך (שם מט:) ואמאי ניתי מקודשת מ"ר זעירי קא סבר אין שיעור למים וכלי שרת מקדשין אלא מדעת פי' ואי מייתי מקודשת איפסיל להו בלינה והשתא אמאי נייתי מקודשת וניימה מון לעזרה דלא מיקדשה אלא בפנים וי"ל דטוב להביא שאינה מקודשת וניימה בפני' ממקודשת ניימה כמון:

הא

בעל בסמוך. כל היכא דכתיב על משמע בסמוך והכא על חמץ כתיב[1] כמו ועליו מטה מנשה (במדבר ג): **כפנים.** בעזרה: לחמי תודה משהוקדשו בפה קדשו קדושת דמים ליאסר בתמלה ובהנאה אבל לא קדשו קדושת הגוף ואם נטמאו נפדין ויצאין לחולין ושמיעת הזכה מקדשתן לגופן להיות נפסלין בטבול יום ובמגע מחוסר כפורים ובלינה ואם נטמאו ישרפו כדכתיב[2] על זבח התודה תלוי ואמר מר במנחות[3] קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קרוי קרבן אלא בזביחה: **לא קדש הלחם.** קדושת הגוף: **בים פאני.** היינו מקום חילון שבירושלים. התם הוא דחזן לחומת בית פאגי מון לירושלים הוא ואינו מקום אכילת קדשים קלים ואם יצאו אם נפסלין בטבול יום ודאי דאין בפאגי בית הכרם ואם נטמאו אינו נשרף אלא בית הכרם[4] אבל בית פאגי אינו נשרף אלא בית הכרם[5] ואם נטמאו אינו נשרף אלא בית הכרם[6] ואם נטמאו אינו נשרף אלא בית הכרם[7] ואם נטמאו אינו נשרף אלא בית הכרם[8] ואם נטמאו אינו נשרף אלא בית הכרם[9] ואם נטמאו אינו נשרף אלא בית